

Eskilstuna.

sedvanliga höstjakten anlända. Och så går jakten. Greven står på sitt pass i dystra tankar och ej långt därifrån står Görän — i förtvivlan. Det prasslar i en buske därborta. Görän lägger an och skottet går, men i sista stund hinner Williams ändra dess riktning. Villebrådet var ädelt, greven är träffad! Utom sig störtar Görän fram mot sin vacklande far.

"Görän, även detta!

"Far, far du tror väl icke!

Och i sorgens tecken föres greven hem.

Men nu måste Williams tala och han beger sig till greven och yppar vem han är och nu först känner greven igen honom och lämnar honom även Tattare-Lenas bevis på Veras och Görans härkomst.

Görän som varit på väg till fadern blir ett ofrivilligt vittne till deras samtal. Men sorgen mildrar talet och försonade skiljas de båda männen, de båda som gått förbi lyckan i livet.

Och de unga — för dem gick även lyckans sol ned — de måste skiljas för alltid. Och gamle Williams han gick som han kommit — kanske mera ensam — han gick från Vera — barnet — hon fick ingenting veta — som för 25 år sedan gick han åter i landsflykt. Men på Björksjö stå tre ensamman och se huru solen går ned. Vera blir som livet för dem och hon bådär "om en ny strålände dag" . . .

PROGRAMBLAD

ULLSTRÖMSKA BANDETS

FILM

MANNEN FRÅN VALPARAISO

EN HISTORIA FÖR FILMEN

I 3 AKTER OCH PROLOG

AV E. U.

REGI: E. U.

FOTOGRAF: AX. SÖDERSTRÖM
STOCKHOLM

OFFICIN:

A.-B. TIP-TOP-BIOGRAFERNA

ESKILSTUNA

FILMEN ÄR INSPELAD Å NYCKELON I MÄLAREN
OCH I ESKILSTUNA.

Mannen från Valparaiso.

Detta är historien om två män som båda gingo förbi lyckan i livet. Den ene född i slottet och den andre i kojnan, men båda hade samma krav på sol i livet.

Greven älskade att ströva i skog och mark; och solen i sjömannens liv var hans lilla dotter Vera, sedan hans hustru Rosa, en stolt och vacker tattaretös, allt mer gled ifrån honom. Och Rosa älskade även skog och mark, där det fanns dunkla snår och mjuka tuvor och där träffade hon under solljusa dagar och bleka månenätter en "prins". Och prinsen var den unge greven Cläs Gösta Lejonclou på Björksjö. Men den misstänksamme, otymplige och veke sjömannen började snart nog fatta misstankar och så fick han visshet: hans hustru bedrog honom. Förtvivlad överger han hemmet och sitt barn och slänger sin tribut åt den tokiga Tattare-Lena — och går i landsflykt.

25 år har gått sedan sjömannen Carl Vilhelm Johansson övergav sitt hem. På Björksjö bor greve Cläs Gösta Lejonclou med sin maka Ann-Sophie. Äktenskapet är barnlöst men greveparet har en fosterson Göran, vilken greven av en tillfällighet får cirka 20 år sedan räddade från en u-el och förfallen kvinna i ett av Stockholms sämsta kvarter. Fostersonen vistas i huvudstaden för sin utbildning, men har där råkat i dåligt sällskap och t. o. m. fallit i procentarehänder. Hos greven vistas även en fader-och moderlös flicka Vera Stråle — varifrån hon kommer vet ingen — som uppfostrats av dem och omfattas med varm hängivenhet av de båda makarna. En strålände sommardag får grevinnan brev från sin son, men då greven erfar, dess innehåll brister hans tålmod och grevinnan far att hämta sin son. Och mitt under ett besök av officerare med damer från den i närheten av Björksjö slott belägna garnisonen, anländer unge greve Göran till föräldrahemmet.

Några veckor gå. På Björksjö går allt sin gilla gång. Göran är i arbete under stränga ferlor men får litet förströelse av kandidat Hanes strängt "vetenskapliga undervisning i teoretiskt lantbruk". Göran har snart glömt sin spanska dansös svarta ögon för Veras nordiska blå och impulsiv som han är gör han Vera en lidelsefull kärleksförklaring. Men denna bevitnas av en gammal sjöman, som betydligt "akterstagad" kommit på landsvägen. Han ingriper på sjömannens bryska sätt och följer sedan farvattnet är klart den unga Vera. Sjömannen heter Charley Williams och kommer just från Valparaiso. Hos rättare Persson får han veta att gamla Tattare-Lena ännu lever. Emellertid har uppträdet mellan Göran och Williams även nått grevens öron och han vill också se "sjörövaren". De båda männen träffas, och för greven svävar något ovisst om han förut sett den gamle, men kvar — — — ?

Livet på Björksjö bjuder ej på mycken omväxling. Någon gång besökes en kapplöpning, ibland beger sig greveparet med gäster till den närbelägna staden. Dit har även William förrirat sig och går på gammalt sjömansmanér den s. k. krog-ronden, men blir, ovan vid "trängbröstade förordningar", en smula missförstådd.

Återigen gå några veckor. Mellan Vera och Göran spirar kärleken, men Göran lider av oro för sitt mellanhavande med "affärsmannen" Christofferson. Williams drives mot sin vilja till Åtorpet och igenkännes genast av den gamla Tattare-Lena, som alltjämt hånar och skrattar. Och så får han veta att Rosa är död för många år sedan och ligger på den lilla bykyrkogården — "och Vera Stråle är din dotter du och Göran, grevens fosterson, är Rosas och hans, du, allt detta har jag papper på du". Ännu en gång går sjömannen Carl Vilhelm Johanson, nu Charley Williams i förtvivlan från sitt forna hem.

Emellertid får vår Göran besök av den fruktade "affärsmannen", som kräver honom på ett par växlar, och när han ej kan betala beger sig Christofferson till gamle greven. Denne vet icke av några växlar, men så står i ett situationen klar för honom, hans son, den som han givit sitt namn har således sjunkit så djupt. Hans son: förfalskare!

Men greven måste dölja sin förtvivlan — gästerna till den